

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De ijs quæ ad Acacium Chacedonensis Concilij propugnatores Petrus
scripsit. Caput VII. [XVII.]

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

EVAGR. HISTORIAE

supra dixi, Antiochiæ, propriam sedem recuperavit: qui & epistolę subscripsit Zenonis de concordia, & synodales literas ad Petrum Mōgum Alexandrinū episcopum scripsit. Isti Petro Acacius etiam episcopus Constantinopolitanus reconciliatus fuit. Martyrius item episcopus Hierosolymę ad eundem literas synodales scripsit. Postea tamen nonnulli se à Petri communione separarunt. vnde factum est, vt Petrus, concilio Chalcedonensi palam denuntiaret anathema. Quæ res ad aures Acacij episcopi Constantinopolitani perlata, magnopere eum conturbavit: & propterea quosdam misit, qui quid esset factum, sedulo cognoscerent: quibus Petrus, quoniam cupiebat illis penitus persuadere, se nullum eiusmodi facinus admisisse, scripsit literas quibus se purgaret: in quibus tamen Petrum nihil tale scripsisse quidam se certò scire affirmant.

*De ijs quę ad Acacium Chalcedonensis Concilij
propugnatorem Petrus scripsit.
Caput VII.*

ISTE Petrus, homo fraudulentus, versutus, & temporibus seruiens, minimè in vna perstitit sententia, sed modo concilium Chalcedonense anathemate damnauit, modo palinodiam cecinit, idemque ipsum concilium omnibus suffragijs approbavit. Itaque epistolam scripsit ad Acacium episcopum Constantinopolinum his ferè verbis. Summus omnium Deus tuam sanctitatem pro tantis tuis laboribus & vigilijs susceptis, compeset: qui tot annorum temporis curriculos, non modò fidem sanctorum patrum obseruasti ipse, sed etiam eandem sine intermissione palam prædicando confirmasti. Ad quam roborandam symbolum à trecentis decem & octo sanctis patribus aptè compositum animaduertimus: secundum quod symbolum baptizati, credidimus, & credimus: quod etiam quinquaginta sancti patres, qui Constantinopoli in vnū conuenerant ratum fecerunt. Proinde tu assidue omnibus præis, vt dux: sanctam Dei ecclesiam traducis ad concordiam: nobis denique firmissimis argumentis persuades, nihil in sanctissimo & generali con-

Vid. chi.

li concilio Chalcedonensi actum contra ista patrum decre-
 ta, sed ea, quæ erant olim Nicææ à sanctis patribus sancita,
 hoc concilio consensu omnium confirmata esse. Nos igitur,
 quoniam nihil in fide nouatum inuenimus, nostra spon-
 te illi consensimus credidimusque. Attamen non sumus ne-
 scij monachos quosdam, qui nostræ fraternæ concordæ
 inuidet, tuis pijs auribus quædam inculcasse cõuitia, quæ
 tuam sanctitatem non adeo facile offendere potuerunt: pri-
 mum quòd reliquias sanctissimi & beatissimi nostri patris
 Timothei archiepiscopi in alterum locum transtulimus:
 quam rem nec acceptam Deo, nec legibus consentaneam
 esse prædicant. Deinde ad alterum crimen transiliunt, quod
 vt commentitium, ita priore multo deterius est. Nam qui
 fieri potest, vt nos concilium Chalcedonense anathemate
 damnemus, cum idem credendo confirmemus? Tuæ e-
 nim pietati minime obscuram aut incognitam, esse arbi-
 tror, populi qui apud nos est, æmulationem, monachorum-
 que leuitatem nouis rebus studentium: qui vnà cum alijs
 quibusdam sceleratis hominibus ab ecclesia refugere cogi-
 tarunt, populumq; inde auellere conati sunt. Quamobrem
 vestris precibus aditui, literas hæc excogitauimus, quæ
 huic malo remedio sint, quæque de autoritate concilij
 Chalcedonensis nihil detrahant: pro certo persuasi, nihil
 in eo nouatum esse. Atque quo tum simplicibus persuade-
 remus, tum vt illi qui nobiscum vnà versabantur, pro de-
 fensione idem ipsum dicerent effecimus, in quod quidem
 negocium cum assiduè incumberemus, exiguo momento
 populi animum repressimus. Illud etiam vestra sanctitas
 intelligat velim, quòd adhuc etiam monachi non desinunt
 desseminare zizania, sibi que quosdã hoïes, qui nunq̃ vixe-
 re in monasterijs, velut instrumenta sibi admiscere, & cir-
 cumcurritando rumores varios contra nos, & cõtra pacem
 ecclesiæ Christi dissipare: nihilque nobis permittere, sicut
 canones, & decus etiam sanctæ & catholicæ Dei ecclesiæ
 postulat, obire: sed efficere, vt noster populus nobis potius
 imperet, q̃ pareat: omniaque moliuntur, quæ Deo indigna
 sunt, & indecora. Spes est igitur, tuam sanctitatem diuinis-
 simo totius orbis terræ domino imperatori de omnibus si-
 gnificaturam, effecturamque, vt decretum ab illius clemen-
 tia il-

tia il-

etia illis tribuatur, quod ea, quæ sunt consentanea ecclesiastica tranquillitati (quæ tum Deo tum impetatori congruens est) præscribat, ad eum sane finem, ut omnes in illis rebus acquiescant.

Quomodo Ioannes Alexandrinus Episcopus Felici Pontifici Romano consuluerit, ut Acacio Constantinopolitano episcopo abdicationem denunciet. Cap. XVIII.

Hanc epistolam reperies To. 1. Concil. gene. fol. 961.

IOannes, qui Romam confugerat, Felicem, qui post Simplicium episcopus Romanus fuit, admonet de rebus à Petro gestis, suadetque, ut narrat Zacharias, uti epistolam abdicationis ideo mittat Acacio, quod cum Petro communicauerat, quod quidem, utpote contra canones ecclesiasticæ factum (quidam enim, qui vitam monasticam in monasterio eorū: qui ἀκοίμητοι vocantur, eam epistolam attulerunt) Acacius admittere noluit. Quæ res etiam à Zacharia scriptis proditæ sunt. Sed mihi videtur nihil istarum rerum exploratè cognitum habuisse, sed extremis, ut dicitur auribus solum accepisse, sicque commemorasse. Itaque ipsæ res, ut gestæ sunt, accuratè explicaturus venio. Cum libelli Felici à Ioanne contra Acacium, quod contra ecclesiasticæ ritum cum Petro communicauerat, deque alijs facinoribus ab eo contra canones admissis, dati erant, mittuntur à Felice ad Zenonem Vitalius & Misinus episcopi, ut eius autoritate tum concilium Chalcedonense confirmaretur, tum Petrus, ut hæreticus episcopatu pelleretur, tum denique Acacius mitteretur ad ipsum Felicem rationem de rebus, quas Ioannes (cuius mentionem sæpe fecimus) ei obiectasset, redditurus.

Vital. & Mesenus alias To. 1. concil. ge. 961.

De Cyrillo monachorum qui Insomnes vocantur prefecto, quoniam pacto Romæ ad Felicem literas dederit, extimulans eum, ut illatas contra fidem iniurias vlcisceretur. Caput XIX.

AT prius, quàm Vitalis & Mesenus venire ad imperatorem, Cyrillus, qui monachis, quos ἀκοίμητους vocant, præerat, mittit ad Felicem, quo eum, cum tam gravità

pec.